

عنوان مقاله:

بررسی عناصر داستان در منظومه بیژن و منیژه فردوسی

محل انتشار:

هشتمین همایش بین المللی انجمن ترویج زبان و ادب فارسی ایران (سال: 1392)

تعداد صفحات اصل مقاله: 15

نویسندگان:

حیدرعلی دهمرده - استادیار زبان و ادبیات فارسی دانشگاه زابل

محمد میر - استادیار زبان و ادبیات فارسی دانشگاه زابل

مهدی جوان بخت - دانشجوی کارشناسی ارشد زبان و ادبیات فارسی دانشگاه زابل

خلاصه مقاله:

داستان بیژن و منیژه یکی از اولین سروده های فردوسی می باشد و داستانی است که سراسر پند و اندرز جوانمردی، و آزادگی و عارفانه می باشد و بن مایه آن پرتو عشقی است بین عاشق و معشوق در دو جبهه مخالف یکدیگر دقتی که فردوسی در پیوند روایات پراکنده و بازسازی داستان داشته است بالاترین حدی است که یک داستان پرداز می تواند اعمال کند. در این پژوهش که به شیوه توصیفی و تحلیلی انجام می شود، عناصر شکل دهنده داستان مانند طرح یا پیرنگ شخصیت، شخصیت پرداز، گفتارها و کردارها، لحن، صحن و درون مایه مورد بررسی قرار می گیرد. و این اثر داستانی، همپای دیگر آثار ادبی جهان حرکت می کند و سراینده این اثر، عناصر داستانی را به بهترین نحو به کار برده است.

کلمات کلیدی:

فردوسی، منظومه های عاشقانه، بیژن و منیژه، شکل شناسی، عناصر داستان، پراپ

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/319716>

